

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/72/2016
Identifikačné číslo spisu:	7712209890
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Pepelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7712209890.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ANTES Pro, s.r.o., Michalovce, Cyrila a Metoda 1, Michalovce, IČO: 36 192 422, zast. JUDr. Radoslavom Sotákom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Nám. Slobody 3, proti žalovanému: Správa majetku Košického samosprávneho kraja, so sídlom Tatranská 25, Košice, IČO: 42 093 937, o zaplatenie 1.330.364,06,-Eur, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 22Cb/1/2013, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/36/2016-310 zo dňa 31. marca 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/36/2016-310 zo dňa 31. marca 2016 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce ako súd prvého stupňa v znení pôvodne aplikovaného Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016 rozsudkom sp. zn. 22Cb/1/2013 zo dňa 04.11.2015 žalobu zamietol a trovy konania nepriznal žiadnemu z účastníkov.
2. V rozhodnutí uviedol, že žalobca si uplatnil právo na zaplatenie sumy 1.330.364,06,-Eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 04.02.2012 do zaplatenia z titulu náhrady škody a ušlého zisku s poukazom na nesplnenie povinností zo zmluvy o dielo, uzavretej medzi účastníkmi konania 08.04.1999.
3. Podľa právneho predchodcu žalobcu, spoločnosti ANTES PLUS, spol. s.r.o., rozsudkom sp. zn. 17Cb/117/2003 Okresný súd Michalovce určil, že zmluva o dielo na dodávku jednotlivých druhov údržby, výrobu a dodávku tepelnej energie pre kúrenie TÚV zo dňa 08.04.1999 s výnimkou predmetu plnenia podľa článku II bod e, je účinná. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 13.05.2009. Keďže žalovaný neumožnil žalobcovi vykonať predmet zmluvy o dielo, žalobca si uplatnil za obdobie máj 1999 až december 2011 právo na náhradu škody a ušlého zisku vo výške 1.330.364,06,-Eur.
4. Po začatí konania spoločnosť ANTES Plus, s.r.o. postúpila pohľadávku, ktorá je predmetom konania, spoločnosti ANTES Pro, s.r.o., súd preto uznesením zo dňa 11.08.2014 pripustil, aby z konania vystúpil pôvodný žalobca a na jeho miesto vstúpila spoločnosť ANTES Pro, s.r.o.
5. Medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou ANTES Plus, s.r.o. ako zhotoviteľom a Nemocnicou s poliklinikou Štefana Kukuru Michalovce ako objednávateľom bola uzavretá dňa 08.04.1999 zmluva o dielo. V zmysle jej článku I predmetom plnenia bolo: a/ stavebná údržba, vrátane

PSV, b/ zabezpečenie údržby drobnej zdravotníckej techniky, c/ rôzne opravy technického vybavenia nemocnice podľa charakteru použitia, mimo zdravotníckej techniky, d/ údržba vyhradených technických zariadení, zabezpečenie ostatných druhov údržby väčšieho rozsahu, vrátane údržby kuchynských zariadení, mimo zdravotníckej techniky, e/ výroba pary a teplej úžitkovej vody, údržba kotlov, tlakových nádob /revízie/, údržba rozvádzačov, strojovní, vrátane merania a regulácie, údržba kompresorovne, výroba elektrickej energie náhradných zdrojov, f/ údržba a úprava trávnatých plôch, okrasných drevín, ostatné parkové úpravy, údržba spevnených plôch areálu nemocnice a ostatných pracovísk, g/ zabezpečenie údržby budov v zdravotníckych strediskách OZS Masarykova Michalovce, OZS detské Masarykova Michalovce, OZS Straňany Michalovce, Detská poliklinika Michalovce, OZS Trhovište, OZS Palín, OZS Vinné, OZS Budkovce, PZS Pavlovce nad Uhom a OZS Strážske.

6. V článku III zmluvy bolo dohodnuté, že cena prác, služieb dodávky tepla a elektrickej energie je stanovená v dojednaní o cene, ktorá tvorí prílohu č. 1 zmluvy. Podľa článku IV sa objednávatel zaviazal poskytnúť zhotoviteľovi zálohu vo výške 10% do 5. dňa v mesiaci. Zmluva bola uzavretá na neurčitú dobu.

7. Z uznesenia č. 191/2006 Košického samosprávneho kraja je zrejmé, že ku dňu 31.12.2006 bola zrušená nemocnica s poliklinikou Š. Kukuru Michalovce a uznesením č. 192/2006 KSK zo dňa 11.12.2006 bola zriadená rozpočtová organizácia Správa záväzkov a pohľadávok, ktorej predmetom činnosti bolo vymáhanie pohľadávok a úhrada záväzkov zrušených nemocníc, okrem iných aj v Michalovciach, ku dňu 01.01.2007. Uznesením č. 510/2012 bol zmenený názov tejto rozpočtovej organizácie na Správa majetku Košického samosprávneho kraja, s účinnosťou od 01.01.2013. Zo zriaďovacej listiny žalovaného je zrejmé, že predmetom jeho činnosti je aj vymáhanie pohľadávok a uhrádzanie záväzkov zrušenej nemocnice s poliklinikou Š. Kukuru.

8. Žalobca požaduje náhradu škody s poukazom na skutočnosť, že žalovaný mu neumožnil riadne plniť zmluvný záväzok za obdobie od mája 1999 do 21.12.2011, pričom predložil vyčíslenie ušlého zisku vypracovaného spoločnosťou GLOBAL-A, spol. s r.o. zo dňa 11.01.2012 v ktorom bol vyčíslený ušlý zisk vo výške 1.330.364,06,-Eur.

9. Žalovaný v podaní zo dňa 14.05.2014 vzniesol námietku premĺčania. Podľa jeho názoru sa dostal do omeškania už v mesiaci máj 1999, keď žalobca bol pripravený plniť predmet zmluvy a právny predchodca žalovaného toto plnenie neprijal. Objektívna premĺčacia doba preto začala plynúť už v mesiaci máj 1999 a uplynula najneskôr v roku 2010. V tejto súvislosti žalobca navrhol, aby súd prvého stupňa rozhodol o základe nároku medzitýmnym rozsudkom, tento návrh však súd neakceptoval vzhľadom na skutočnosť, že súd je povinný posúdiť dôvodnosť námietky premĺčania bez toho, aby skúmal opodstatnenosť samotného nároku.

10. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na ustanovenia § 387 ods.1, § 391 ods. 1, § 392 Obchodného zákonníka. Podľa § 398 Obchodného zákonníka pri práve na náhradu škody plyní premĺčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu, končí sa však najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti.

11. Objektívna premĺčacia doba je pri práve na náhradu škody 10-ročná. Jej význam spočíva v tom, že vymedzuje časový rámec na uplatnenie 4-ročnej subjektívnej lehoty, ak sa táto lehota neskončila do 10 rokov od porušenia povinnosti. Tým je zabezpečená právna istota účastníkov právnych vzťahov. Začiatok objektívnej lehoty sa viaže na rozdiel od subjektívnej lehoty na deň, keď došlo k porušeniu povinnosti. Súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom žalovaného, že k porušeniu povinnosti z jeho strany došlo v mesiaci máj 1999, kedy bol žalobca pripravený plniť zmluvný záväzok a žalovaný v rozpore so zmluvou plnenie neprijal. V danom prípade preto objektívna premĺčacia doba plyní od okamihu porušenia povinnosti.

12. V danej veci k porušeniu povinnosti zo strany žalovaného prijať plnenie zo strany žalobcu ako zhotoviteľa došlo najneskôr v mesiaci máj 1999 a 10-ročná lehota uplynula v mesiaci máj 2009. K podaniu žaloby došlo 02.07.2012, teda po uplynutí 10-ročnej objektívnej premĺčacej doby.

13. Námietka žalovaného, týkajúca sa nedostatku aktívnej legitimácie nie je dôvodná, keďže žalobca, resp. jeho právny predchodca bol nositeľom práv a povinností, ktoré sú upravené v zmluve o dielo zo dňa 08.04.1999.

14. Rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17Cb/117/2013 zo dňa 20.06.2008, ktorým súd určil, že zmluva o dielo, uzavretá medzi účastníkmi konania je účinná, má iba deklaratórny charakter a nemá vplyv na existenciu hmotnoprávnych vzťahov medzi jej stranami. Pokiaľ žalobca namietal, že

žalovaným vznesená námietka premlčania je neurčitá, súd toto tvrdenie vyhodnotil ako účelové, keďže žalobca v podaní zo dňa 14.05.2014 vzniesol námietku premlčania voči celému uplatnenému nároku a ozrejmil aj začiatok a koniec plynutia objektívnej premlčacej doby a toto jeho podanie možno považovať za určitý právny úkon, ktorý spĺňa náležitosti, uvedené v ustanovení § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd preto konštatoval opodstatnenosť vznesenej námietky premlčania a žalobu zamietol.

15. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., a keďže úspešný žalovaný náhradu trov konania nepožadoval, súd náhradu nepriznal žiadnemu z účastníkov.

16. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 2Cob/36/2016-310 zo dňa 31.03.2016 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

17. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia / § 219 ods. 2 O. s. p. /. Na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že pre oblasť obchodných vzťahov je premlčanie upravené v Obchodnom zákonníku a ustanovenia Občianskeho zákonníka sa preto nepoužijú. Uplatnenie nároku na náhradu škody je obmedzené objektívnou desaťročnou lehotou ktorá plynie odo dňa, kedy k porušeniu povinnosti došlo. Objektívna lehota sa uplatní vtedy, ak už predtým nedošlo k premlčaniu uplynutím subjektívnej lehoty. K porušeniu povinnosti, z ktorej porušenia sa žalobca domáha náhrady škody došlo v období pred rokom 1999 - náhrada škody je za obdobie máj až december 2011. Žaloba bola podaná osobne na súde 02.07.2012, teda po uplynutí desaťročnej objektívnej lehoty.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. Keďže úspešný žalovaný náhradu trov odvolacieho konania nepožadoval, súd mu ich náhradu nepriznal.

19. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 03.05.2016.

20. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p.

21. Podľa jeho názoru rozsudok súdu prvého stupňa a ani rozsudok odvolacieho súdu nespĺňajú ústavnú požiadavku riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia, keďže nedávajú jasné a zrozumiteľné odpovede na právne a skutkovo položené otázky. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je nezrozumiteľné a v konečnom dôsledku arbitrárne. V tejto súvislosti poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky / sp. zn. 1Obdo V 1/2010 /.

22. Odvolací súd vo svojom rozsudku uviedol, že „objektívna lehota sa uplatní vtedy, ak už predtým nedošlo k premlčaniu uplynutím subjektívnej lehoty k porušeniu povinností, z ktorej porušenia sa žalobca domáha náhrady škody došlo v období pred rokom 1999 - náhrada škody je za obdobie máj až december 2011“. Táto veta objektívne nedáva žiadny význam, resp. nie je z nej zrejmé, čo konkrétne mal súd na mysli a význam vety nie je možné dosiahnuť ani žiadnym výkladom. Navyiac sa v nej uvádza, že ku škode malo dôjsť v období pred rokom 1999.

23. Žalobca však nikdy neuviedol, a to ani v žalobe a ani vo svojich vyjadreniach, že ku škode malo dôjsť pred rokom 1999, preto nie je zrejmé, ako odvolací súd k tejto skutočnosti dospel a ani ju žiadnym spôsobom nevysvetlil tak, aby rozsudok spĺňal podmienky riadne odôvodneného a presvedčivého rozhodnutia, v dôsledku čoho je nepreskúmateľný. To že ku škode malo dôjsť pred rokom 1999 neuvádzal dokonca ani prvostupňový súd vo svojom rozsudku. Z dovolaním napadnutého rozhodnutia preto nie je zrejmé, z akých dôvodov považoval odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne a z akých dôvodov ho potvrdil, ak uvádza iný dátum kedy malo dôjsť ku škode / pred rokom 1999 / ako to konštatoval prvostupňový súd / máj 1999 /. Takýto postup odvolacieho súdu založil zmätočnosť napadnutého rozhodnutia.

24. Aj keď rozhodnutie súdu nemusí dať odpovede na všetky otázky odvolateľa, ale len na tie, ktoré majú podstatný význam, tak odvolací ako aj prvostupňový súd sa nevysporiadal ani s jednou otázkou, ktorá má podľa názoru dovolateľa podstatný význam pre konanie a ktoré boli uvedené v podanom odvolaní. Podľa jeho názoru žalovaný neuplatnil riadne námietku premlčania, keďže neuviedol, kedy začala plynúť premlčacia doba uplatneného nároku a kedy uplynula, pričom ani súd neuviedol, kedy došlo k uplynutiu premlčacej doby.

25. Podľa názoru dovolateľa súd pochybil aj v tom, že nerozhodol o návrhu na vydanie medzitýmneho rozsudku a týmto konaním odňal žalobcovi právo konať.

26. Vo vzťahu k § 398 Obchodného zákonníka sa súdna prax ustálila na výklade, podľa ktorého pojem „dozvie sa o škode“, použitý v tomto ustanovení, vyjadruje nepochybnú vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo o udalosti, ktorá bola škodou spôsobená a o tom, kto je povinný ju uhradiť. O

takejto vedomosti však nemožno hovoriť v prípade, ak existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty, pokiaľ ide o protiprávny úkon a toho, kto je povinný škodu nahradiť. Medzi žalobcom a žalovaným bol vedený spor o určenie účinnosti predmetnej zmluvy o dielo, pričom rozhodnutie v tejto veci nadobudlo právoplatnosť 13.05.2009. Pred uvedeným dňom nemal žalobca nepochybnú vedomosť o protiprávnom úkone, ktorým bola škoda spôsobená a o tom, kto je povinný ju nahradiť, nedošlo preto k začatiu plynutia subjektívnej štvorročnej premľacej doby.

27. Pokiaľ sa v odôvodnení rozhodnutia odkazuje na právny názor, vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo/65/2005 je potrebné zdôrazniť, že sa jedná o rozhodnutie, ktoré nie je právne záväzné pre slovenskú právnu prax, pričom ide aj o skutkovo a právne úplne inú vec.

28. Dovolateľ ďalej namieta, že ak by aj bol nárok z mája 1999 premľaný, z rozsudku nie je zrejmé, kedy mala začať plynúť a kedy uplynula premľacia doba za porušenie zmluvných povinností zo strany žalovaného pre obdobie od júna 1999 do 21.12.2011, čím je rozsudok aj z tohto dôvodu nepreskúmateľný. Súd sa tiež nevysporiadal s uvádzanými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, resp. krajského súdu, na ktoré žalobca argumentačne poukazoval a ktoré boli pre danú vec relevantné.

29. Navrhuje, aby dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

30. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu poukázal na skutočnosť, že dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, jeho prípustnosť je preto podmienená výskytom niektorej z procesných väd, uvedených v § 237 O. s. p. v znení účinnom do 30.06.2016.

31. Konštatovanie žalobcu, že postupom súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom / § 237 písm. f/ O. s. p. / žalovaný vníma ako subjektívny názor neúspešného účastníka konania, ktorý sa domáha priznania premľaného nároku aj za cenu uvádzania klamlivých tvrdení. Žalovaný zastáva názor, že tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd sa správne vysporiadali so všetkými predloženými dôkazmi. V odôvodnení rozsudku neabsentuje ani zdôvodnenie nevykonania ďalších dôkazov navrhovaných žalobcom ako aj odôvodnenie nevydania medzitýmneho rozsudku. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, týkajúce sa neuplatnenia námietky premľania riadne a včas, žalovaný poukazuje na svoje podanie zo dňa 14.05.2014, v ktorom vzniesol námietku premľania celého uplatneného nároku.

32. Keďže postupom súdu prvého stupňa a ani odvolacieho súdu nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací /§ 35 Civilného sporového poriadku, ďalej tiež C. s. p. / zistil, že dovolanie podala strana v spore / § 427 ods. 1 C. s. p. /, zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané / § 424 C. s. p. / bez nariadenia pojednávania / § 443 C. s. p. / preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné. Dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu preto zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie / § 449 ods. 1 a § 450 C. s. p. /.

34. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolanie žalobcu bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C. s. p., podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

35. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa / § 236 ods. 1 O. s. p. /.

36. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej / § 238 ods. 1 O. s. p. / alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci / § 238 ods. 2 O. s. p. /, alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 / § 238 ods. 3 O. s. p. /.

37. Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Michalovce ako súdu prvého stupňa, ktorým bola zamietnutá žaloba o zaplatenie sumy 1.330.364,06,-Eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 04.02.2012 do zaplatenia ako náhrady škody a ušlého zisku z titulu nesplnenia záväzkov zo zmluvy o dielo zo dňa 08.04.1999.

38. Vzhľadom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadať vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., zaoberal sa dovolací súd prípustnosťou dovolania aj vo vzťahu k uvedenému ustanoveniu, ktoré pripúšťa dovolanie aj proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia.

39. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nedostatky sa dovolací súd osobitne zaoberal existenciou procesnej vady konania, uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., spočívajúcej v tvrdení žalobcu o odňatí jeho možnosti konať pred súdom.

40. Pod odňatím možnosti konať pred súdom možno rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi konania znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré sú mu Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

41. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa žalobcu dôjsť tým, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, pričom v ňom uviedol rozporné údaje.

42. Právo na odôvodnenie rozhodnutia je súčasťou práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Štruktúra práva na odôvodnenie je upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní / § 211 O. s. p. /. Nejedná sa o povinnosť súdu zaoberať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia všetkými skutočnosťami tvrdenými účastníkmi konania, musí však spĺňať limity zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. a účastníkovi musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky vznesené účastníkmi v priebehu konania.

43. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.330.364,06,-Eur ako náhrady škody a ušlého zisku ako aj úroku z omeškania vo výške 9% ročne od 04.02.2012 z titulu nesplnenia povinností, vyplývajúcich zo zmluvy o dielo, uzavretej medzi sporovými stranami 08.04.1999. Okresný súd Michalovce rozsudkom č. k. 22Cb/1/2013-263 zo dňa 04.11.2015 žalobu zamietol pre premlčanie žalobcovho nároku. Dovoláním napadnutým rozsudkom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

44. Možno súhlasiť s dovolateľom, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nezodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Aj keď sa odvolací súd vzhľadom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. môže po potvrdení rozhodnutia obmedziť na prevzatie jeho odôvodnenia, neznamena to, že tak môže urobiť arbitrárnym spôsobom, ako to v predmetnej veci urobil krajský súd, ktorý sa nezaoberal dôvodmi odvolateľa, uplatnenými v podanom opravnom prostriedku, ktoré sa týkali najmä začiatku plynutia premlčacej lehoty ako aj jeho odkazu na príslušnú súdnu judikatúru týkajúcu sa premlčania. Navyše odvolací súd na strane 6 posledný odsek svojho rozhodnutia uviedol skutočnosti, ktoré nedávajú žiadny zmysel vo vzťahu k údajom, ktoré uvádzali účastníci konania ohľadom námietky premlčania.

45. So zreteľom na uvedené skutočnosti dovolací súd uznal opodstatnenosť dovolania žalobcu spočívajúceho v tvrdení, že dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa zákonné náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia a preto je v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. a z neho vyplývajúcej požiadavky preskúmateľnosti a presvedčivosti súdnych rozhodnutí.

46. Dovolací súd preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie / § 449 ods. 1 a § 450 C. s. p. /. V novom rozhodnutí rozhodne súd o trovách pôvodného ako aj dovolacieho konania / § 453 ods. 3 C. s. p. /.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.